

תת"ע (עכו) 10122-09-24 - אורון ארובס נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 10122-09-24 - אורון ארובס נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 10122-09-24

אורון ארובס

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[08.03.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 18.12.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 20.02.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת

ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה אציין כי בקשת המבקש לא נתמכה בתצהיר ערוך כדין חרף החלטתי לעשות כן ודי היה בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף, אולם למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה גם לגופה.

דין טענת המבקש כי לא זומן להידחות. עיון בתיק בית המשפט מעלה כי ההזמנה לדיון נמסרה לידי המבקש במעמד ביצוע העבירה, קרי ביום 2.9.2024, לפיכך ברי כי המבקש זומן כדין. בנקודה זו אדגיש כי המבקש העלה מספר טענות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת: מחד טען כי לא קיבל כל זימון, מאידך טען כי אישור המסירה פגום וכי הדוור כלל לא ביקר בביתו, ואם בכך לא סגי טען שהזימון הלך לאיבוד כיוון שהעתיק את מקום מגוריו; ברור לכל בר דעת כי מצב דברים זה אשר תואר ע"י המבקש נעדר כל אחיזה במציאות.

המבקש הפנה לעפ"ת (מחוזי- חיפה) 14220-03-20 דחאם נ' מדינת ישראל (12.03.2020) שניתן ע"י כב' השופט דאוד, שם נדון מקרה בו אישור מסירה חזר בציון "לא ידוע במען", דבר המהווה סתירה לחזקת ההמצאה. בכל הכבוד, אין בפסק דין זה לסייע למבקש אשר קיבל לידי את הדו"ח ועליו סירב לחתום.

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדין, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בענייניו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינינו.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה וקיימות לו טענות אובייקטיביות שיכולות להוכיח את חפותו, יחד עם זאת ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה; המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

טענת המבקש בדבר הגשת תלונה למח"ש ופסילת רישונו על ידי קצין אינן רלוונטיות לבקשה. צוין מפורשות במסגרת גזר הדין כי ככל ואין בידי המבקש רישיון להפקדה, יהא עליו להפקיד תצהיר חלף כך.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' אדר תשפ"ה, 08 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.